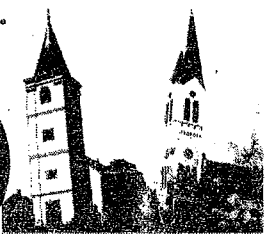

HARKAI HÍRMONDÓ

A H A R K A I K É P V I S E L Ő T E S T Ű L E T K I A D V Á N Y A

FELHÍVÁS

Felhívjuk községünk lakóinak figyelmét, hogy a téli havazás idejére, amennyiben van rá lehetőség és megoldás járműveikkel, ne akadályozzák, illetve segítsék elő a hótakarító gépek munkáját. A rendszám nélküli, a közterületeken és utakon jogosulatlanul parkoló járműveket kérjük a közlekedők érdekében is eltávolítani szíveskedjenek onnan, ellenkező esetben kénytelenek leszünk élni a törvény adta lehetőségeinkkel, jogainkkal.

A labdarúgópálya mellett lévő játszóteret az önkormányzat megszünteti, mert életveszélyessé vált, valamint nem felel meg az előírt EU-s normáknak. Terveinkben szerepel egy új játszótér felépítése erre a területre, ehhez várjuk a tisztelt olvasók, a helyi lakosok ötleteit, véleményét.

A rongálás, a vandalizmus következő áldozata november közepén a Soproni utcai autóbussz megállónál lévő pad fából készített ülőkéje lett. Az éj leple alatt összetört pad alkatrészeinek látványa felháborította az arra járó harkai lakosokat. De nem csak őket. A „mit tudunk tenni ellene?” kérdés helyett egyre több tisztességes helyi lakos (ők vannak többségben) már így fogalmaz: tenni kell ellene valamit!

a képviselőtestület

Jön a tél!

TARTALOMBÓL

Harka 1956 — 2. oldal

Szépül az iskola — 5. oldal

Harang-„szentelés” — 6. oldal

Tóth Vivien írása — 10. oldal

KÉPVISELŐK

A 2006. október 1-jei önkormányzati választásokon a jelöltek közül a következőket választottuk meg:

Polgármester: Szabó Károly független

Képviselők:

1. Hargitai Attila	<i>független</i>
2. Keller Zoltán	<i>Magyar Gazdakörök és Gazdaszövetkezetek Szövetsége</i>
3. Kiss István	<i>független</i>
4. Kovács Sándorné (Kovács Éva)	<i>független</i>
5. Marek János	<i>független</i>
6. Markó János Ernő	<i>független</i>
7. Mohai László Ferencné (Varga Ilona)	<i>független</i>
8. Savanyó László	<i>független</i>
9. Vecsey Ottóné (Sashalmi Szilvia)	<i>független</i>

Az új testület alakuló ülésén alpolgármesternek **Markó János Ernőt**, az Ügyrendi Bizottság elnökének: **Marek Jánost**, a Kulturális Bizottság elnökének **Hargitai Attilát** választotta meg.

Szabó Károly

HARKA 1956

Menekülés Hollandiába

Az 1956. okt. 23-i forradalmi tüze a fővárosból napok alatt elterjedt az egész országban. Főleg a városokban lehetett érezni a revolúció áldásos és a vele járó negatív hatásait is. A falvak többsége viszonylag nyugodt maradt. Így volt ez Harkán (Magyarfalván) is. Harcokra, lincselésekre egyáltalán nem került sor. Az emberek inkább szócátákban fejezték ki véleményeiket. A helyi termelészövetkezet, amely a Törekvés nevet kapta, feloszlott, az egyéni gazdaságok megerősödtek, de a forradalom bukása után három év múlva 1959-ben újra megalakult. 1956 októbere végén a falu központjában a mai községháza előtti téren a soproni egyetem fiatal hallgatói tartottak gyűlést, hirdelve a forradalom eszméit: szabadságról, demokráciáról, emberi jogokról szónokoltak a helyi lakosoknak. A forradalom kitörése után néhány nappal Harkán is megalakult a Nemzetőrség és a Munkástanács. Aztán jöttek a hírek Budapestről. Lövöldözések, halottak a főváros utcáin, jönnek az oroszok. A nyugati nagyhatalmak figyelmét érdekeiknek megfelelően 1956-ban a szuezi válság kötötte le. Az Egyesült Államok vezérletével biztosították Moszkvát, a szovjet tömbtől eltávolodó Magyarországot nem szándékoznak a nyugati szövetségi rendszerbe integrálni. A magyarság, a magyar nép, mint oly sokszor már a történelem folyamán magára maradt. Menekültek áradata hagyta el az országot. A Deutschkreutzba vezető harkai Keresztúri út és környéke megtelt a Sopron és környékéről, de távolabbi településekről is menekülő emberekkel. Itt Harkán is vagy húsz család, legalább ötvenhatvan helyi lakos vágott neki a kiszámíthatatlan útnak félve a háború borzalmaitól, a kilátástalan jövőtől.

Így döntött október vége felé Horváth Antal feleségével is, pedig nem tartoztak a szegényebbek közé, hiszen volt házuk, megélhetésük, a családfőnek még egy motorkerékpárra is tellett, ami azért nagy ritkaságnak számított azokban az időkben. A fiatal házaspár a háborútól félt a legjobban, hiszen vagy tíz évvel azelőtt már átélték annak borzalmait; de nem is magukat, hanem négy gyermeküket akarták megóvni ettől. A legidősebb fiú tíz, öccse alig fiatalabb s a kisleány pedig öt éves volt. A család legfiatalabb tagja a két-három éves fiúcska betegsége miatt egy közeli településen a rokonságnál volt elszállásolva. Amikor a szülőket „hivatalosan” is megnyugtatták, hogy itthon maradt csemetéjük gyógyulását követően a külföldön lévő családjához csatlakozhat, határoztak úgy, hogy nekivágnak az ismeretlennek. Az indulás előtti napon disznóvágást terveztek, ha bármerre is veti őket a sors, ennivalóban legalább ne szűkölködjenek. Aznap délelőtt felpakoltak a lovas szekérre mindent, ami számukra fontos és értékes volt. Ki gyalog, ki kerékpárral, vagy szekéren indult a közeli osztrák település felé. A Horváth család is készen állt az indulásra. A három gyermek édesanyjukkal együtt a lovaskocsin üldögélve várta a búcsú utolsó pillana-

tát. Pantzer Gertrud, a falu tanítónője, aki a második világháború után már átélt egy erőszakos, igazságtalan kitelepítést egy-egy biztató szóval engedte útjára falubelijeit, volt tanítványait, ha már maradásra nem tudta őket rábírní.

„Nusika!” – szólítja meg őket a tanárnő, amint a szekér oldalához érkezik. „Mindent átgondoltak?”

„Mindent, igazgató néni!” – jött a válasz néhány könnyecsepp kíséretében a gyermekeit éppen átkaroló édesanyjától – „Megyünk! Maga nem jön velünk? Ki tudja mi lesz itt, talán még háború is.”

„Én nem mehetek. Tíz évvel ezelőtt sem hagytam el a falumat, most sem tehetem meg, mert nekem Isten akaratából itt kell maradnom, itt van dolgom.”

Az utolsó szavakat már alig hallhatták az éppen induló lovaskocsi utasai. A határ előtt strázsáló magyar határőrök komoran, bizonytalan, tétova tekintettel figyelték a menekülő tömeg mozgását. Ezekben a napokban ez a békés feladat jutott nekik osztályrészül a történelem szeszélye folytán. Horváth Antal természetesen Csepel motorkerékpárjával követte családját egészen az osztrák határig, itt azonban a derék soldatok annak rendje és módja szerint gazdája legnagyobb bánatára a kétkerekű járművet elkobozták. Na igen, a szabadságnak ára van. A következő két éjszakát a Horváth család már a Deutschkreutz-i Fekete-kastélyban töltötte. Valamikor ez a kastély az Eszterházy-család tulajdona volt, hercegek, grófok szállásolták el magukat. A néhai kuruc-vezér, Vak Bottyán is töltött itt néhány napot, sőt az osztrák-magyar császár, I. Lipót is a kastély egyik szobájában pihente ki a 300 évvel ezelőtti soproni országgyűlés fáradalmait. A császárnak valószínűleg jóval nagyobb fényűzés jutott, mint a többszáz magyar menekültnek, akiknek szalmát terítettek a kastély szobáiban. Legyünk igazságosak, a sógorok azért mindent megtettek, hogy a váratlanul érkezett vendégeik a körülményekhez képest jól érezzék magukat. Kiszolgálták őket többek között ételmiszterrel, ruhával, cipővel is. A következő néhány napot Felsőpulyán (Oberpullendorf) töltötték, majd Eisenstadt városa következett, ahol egy hét alatt Horváth Antal és felesége úgy döntött, a felkínált lehetőségek közül Hollandiát választják.

„Willen Koffie?” – avagy a hazatérés

„Hollandiába, Owen városába vittek minket vonattal- folytatja az ötven évvel ezelőtti történetet, visszaemlékezést Nusi néni. Itt egy lágerbe kerültünk, mondhatom, hogy jó körülmények közé. Többek között itt láttunk először televíziót is. Kis házakban laktunk ugyan, de férjemmel és a három gyerekkel azért jól megférünk benne.

Néhány mondat erejéig térjünk vissza Magyarországra, Harkára. November elején a vasút állomási út

felől érkező szovjet tankok zaja, dübörgése tudatosította Harka lakosaival, hogy leverték, véget ért a forradalom. Az egyik harckocsi jó néhány orosz katonával a Harkai csúcs alatt lévő építménynél vert sátrat. Néhány hétig innen figyelték, felügyelték a rendet, igazoltatták a Harkára érkezőket.

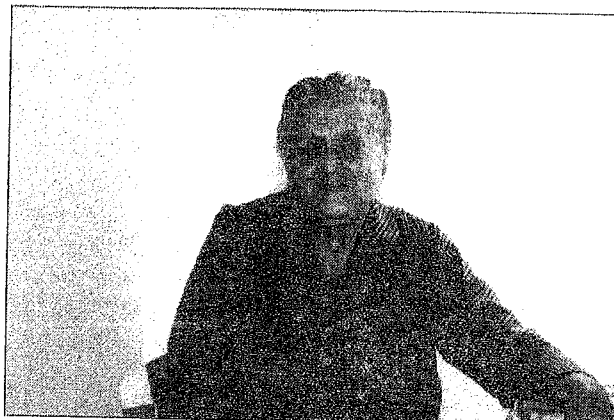
„Karácsonykor már Utrecht városában voltunk.” – idézi tovább emlékeit Nusi néni. „Karácsony Szenteste mesébe illő környezetben a pazar díszkivilágítás még fokozta a hangulatot, megérkezett hajóval a Mikulás. Nem csak a gyerekeknek, de nekünk felnőtteknek is felejthetetlen élmény maradt.” Beszélgetésünk kezdetén riport alanyom határozottan kérdezett vissza: „No és mit tudnék én neked mondani az ötven évvel ezelőtti eseményekről?” Nos, ehhez képest már a második órája (időközben be is sötétedett), hogy megállás nélkül sorolja az akkori történéseket, s persze ezzel együtt véleményét sem rejti véka alá. E sorok írójának bizony résen kell lennie, hogy nagyon el ne kalandozzunk a téma tartalmától.

„Hamarosan új házat kaptunk Üdenben. Három szoba és nappali is volt benne. A szekrényekben ruhák voltak, a konyha feltöltve mindenféle élelmiszerral, felszereléssel. Amikor az új lakóhelyünket átvettük, a bejárati ajtó piros-fehér-zöld szalaggal volt átkötve. Ebédrel, pontosabban pörkölttel fogadtak minket, de ennek az ételnek aztán semmilyen ízét nem éreztem. Gondoltam magamban majd megmutatom én nektek, hogyan kell finom magyaros pörköltet csinálni.”

Ebben a városrészben a hazájukból elmenekült embereknek adtak lehetőséget otthonteremtésre. Itt lakott a budaörsi pap is, aki megtanította Nusi nénival a fontosabb élelmiszerek neveit holland nyelven, így hát nem volt akadálya annak, hogy elkészítse a legfinomabb magyar ételeket. Meg is nyalták utána sokan, talán még a budaörsi pap is, mind a tíz ujját. A férj a Dikszi és Kunen nevezetű cső bútorgyárban kapott munkát. A két fiú iskolába járt, ahol holland nyelven folyt az oktatás.

„Szegény kislányomat az akkor négy éves Annuskát – mondja kicsit elérzékenyülve – egy nagy doboz banán társaságában fényképezgették, amint egymás után falta a számára még ismeretlen gyümölcsöt. Valamelyik újságban meg is jelentek ezek a fényképek. Tudod, ha otthonról jött hír, levél sirtam, ha nem jött, akkor meg azért sirtam. A Magyarországon maradt legkisebbik fiamért Lacikáért is nagyon aggódtam. A Vöröskereszttel kihozhattuk volna Hollandiába, de én haza akartam menni, haza Harkára. Mert itt – teszi hozzá nyomatékkal – még a harangszónak sem volt olyan gyönyörű hangzása, mint a mi ki templomunk harangjának, még a fű zöldje sem volt olyan, mint otthon.

A végső elhatározást egy Magyarországról érkezett levél döntötte el. Trudi néni a falu tanítója kérte őket,

jöjjenek haza. Visszakapják a vagyoniukat, s talán még bántódásuk sem esik. A cső bútorgyár ahol a családfő dolgozott, felajánlott egy személygépkocsit is, ha továbbra is Üdenben maradnak. Nusi néni azonban hajthatatlan maradt. S miután férjét is rábeszélte, 1957 májusában vissza is tértek Magyarországra, Harkára.

„Azért szép emlék maradt számomra ez a hollandiai kirándulás, mindent megadtak nekünk, hálás is vagyok érte, de nem tudtam volna ott maradni, egyszerűen nem bírtam volna ki, még a levegő illata sem olyan volt, mint nálunk. Hát, hazajöttünk. A férjemet bevitték ugyan a rendőrségre, de hamarosan haza is engedték, nem bántották, de egész életében éreztették vele az 1956-ban elkövetett „bűnét”. Fiatalon 1968-ban halt meg. Jóval később a második férjem egyik vadásztársát hívta meg otthonunkba, bemutatta, Én ránéztem, azonnal megismertem. Meg is kérdeztem tőle: Maga tartóztatta le a férjemet 1957-ben? Igen- válaszolta gondolkodás nélkül- Többet egy árva szót sem beszéltünk az esetről, de valahogyan nem tudtam haragudni rá. Még ötven év után is megmaradtak bennem azok a holland szavak, amiket a budaörsi paptól tanultam. A zsemlemorzsát spannénak, az élesztőt gisztnak hívták, azt, hogy kérsz-e egy kávét, valahogy úgy mondták, hogy „Willen Koffie”? Ejnye fiam!” Ugrik fel székéből Nusi néni, illetve csak ugorna, ha betegsége meg nem akadályozná ebben. „Téged meg sem kínáلتalak, főzők gyorsan egy kávét, éntőlem vendég nem ment még úgy el, hogy ne kínáljam meg valamivel.” Nem kérek köszönöm, már késő este van, próbálok szabadkozni, s a végén megegyezünk, hogy majd legközelebb pótoljuk ezt a szerinte megbocsáthatatlan udvariasságot.

Az utolsó kérdést, hogy miért jött vissza Magyarországra, amikor a Holland föld összehasonlíthatatlanul jobb, biztosabb egzisztenciát, körülményeket adhatott neki és családjának, már fel sem teszem hiszen válaszaiban Nusi néni ezt már megfogalmazta: A magyaros étel ízéért, a harangszó dallamáért, a fű szép zöld színéért, a honi levegő illatáért. Ezt az érzést, a hovatartozás szívből jövő érzetét úgyis nevezik, hogy magyarságtudat, hogy hazaszeretet. Az ilyen emberi sorsok nem véletlen alakulása, beteljesülése, méltán hasonlítható, beilleszthető a magyar forradalmak, szabadságharcok, s így az 1956-os forradalom gondolatiságának, eszmeiségének, értékrendjének sorai közé.

Néhány napja a riporthoz egy fotót is készítettünk Marek János főszerkesztővel Nusi néniről, aki így fogadott minket: *Innen addig el nem mentek, amíg el nem fogadtok egy jó adag kávét.* Ezzel a kávéügy lezárva. Köszönjük. A hírmondó szerkesztősége jó egészséget és családja körében sok boldog évet kíván Nusi néninek.

Dr.Hargitai László

HARKA (MAGYARFALVA) RÉSZVÉTELE AZ 1956-OS FORRADALOMBAN

A ma élők közül egyre kevesebben vannak azok, akik 1956 eseményeire saját élményeik alapján emlékeznek. Szerencsére azonban a még élők személyes elmondásai és a levéltárak gyűjteménye segít feltárni mindazt, amiről évtizedeken keresztül tilos volt beszélni. Az 1989-es rendszerváltozás óta sokszor elhangzik a forradalom és szabadságharc egy-egy kiemelkedő helyszíne, ahol sortűz végzett a szabadság mámorában békésen tüntető, fegyvertelen munkásokkal, diákokkal, asszonyokkal, idős emberekkel, gyerekekkel. A forradalom központja Budapesten volt, melyről megrázóan hű képet ad a *SZABADSÁG, SZERELEM* című film. Javasolom mindenkinek a megtekintését, melyből megérthető a forradalom és szabadságharc kirobbanásának oka és folyamata.

A forradalom alatt a hírközlés Budapest és vidék között nem volt egyszerű, hiszen akkor még nem volt televízió, mobil telefon. Ifj. Sarkady Sándor a Nyugat Magyarországi Egyetem Központi Könyvtárának főigazgatója *A soproni MEFESZ¹ az 1956-os forradalomban* c. könyvének bevezetőjében a következőket írja: „Az 1956-os forradalom és szabadságharc október 23-a és 28-a közötti szakaszában, a szakadatlan harcokban, az ávós sortűzekben több százan veszítették életüket és több ezren sebesültek meg.

Ország-szerte kaotikus állapotok uralkodtak. A közellátás szinte mindenütt megbénult. A közlekedési útvonalakat, csomópontokat szovjet harckocsik zárták le. Mind a vasúti, mind a közúti személyes és teherforgalom szünetelt. A soproni egyetemisták és a MEFESZ Bizottság a lefoglalt K-vonalon² folyamatosan értesült az eseményekről a fővárosi hallgatók révén. Budapestről és a vidéki városokból egyaránt sürgető segélykérések érkeztek Sopronba. A kórházak már nem tudták ellátni a sebesülteket, kimerülőben voltak a vérplazma-és gyógyszerkészletek. Nem volt elegendő géz, vatta, kötszer és fájdalomcsil-

lapító. Alapvető élelmiszereket nélkülözött az éhező Budapest. A harcok csillapodtával hosszú sorok várokoztak a kenyéruzetek előtt.”

A Magyar Vöröskereszt felhívására külföldről a nyugati határátkelőhelyeken érkeztek az egészségügyi és élelmiszer segélyszállítmányok, melyeknek a tovább-

szállítását Sopronból a MEFESZ szervezte és bonyolította. A járművek sofőrjei mellé a szállítmány célba juttatásának biztosítására egy-egy fegyveres egyetemistát, illetve okta-

tót osztottak be. A külföld mellett megmozdult a magyar vidék is. Térségünkben Sopron, Ágfalva, Fertőboz, Egyházaskupu, Fertőendréd, Fertőhomok, Fertőrákos, Hegykő, Fertőszentmiklós, Fertőszéplak, Kópháza, **Magyarfalva**,

Pinnye, Sarród, Újkér, Sajtoskál településeken gyűjtöttek adományokat. Falunkra vonatkozóan egy feljegyzés szó szerint a következőket tartalmazza:

„Magyarfalvára a mai nap folyamán kocsit kell kiküldeni, előtte értesíteni a Nemzeti Bizottságot.

50 kg zöldség; 14 drb baromfi; 10 kg cukor; 1 kg margarin; 6,5 kg zsír; 93 kg liszt; 160 db tojás; 258 kg rozs; 18,5 q burgonya; 285 kg bab; 89 l tej; 796 kg búza; 1150 Ft készpénz.”³

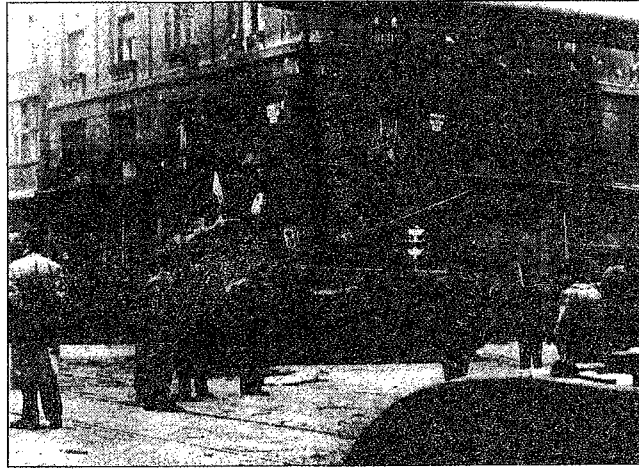
A gyógyászati küldemények kórházakba, az élelmiszerek a budapesti MEFESZ központba, gyárakba kerültek, ahol a valóban rászorultak kapták meg. Az 1956-os forradalom és szabadságharc történetének így volt részese Magyarfalva lakossága.

Jegyzetek:

¹ Magyar Egyetemisták és Főiskolások Szövetsége

² Közvetlen telefonvonal a központi és a vidéki pártbizottsági titkárok, magasabb vezetők kapcsolattartására

³ Nyugat-Magyarországi Egyetem Központi Levéltárában található kézzel írott jegyzék a szállítmányról

PROGRAMOK

December 5-én, kedden 16:30-kor a Nyéki utca végéről (volt határőrség) ebben az évben is elindul hagyományos falujáró útjára a Mikulás. 18:30-ig járja a falu utcáit, majd 18:45-kor érkezik a Kultúrházba.

* * *

A harkai óvoda és az általános iskola a Kultúrházban és annak udvarán „sátoros” karácsonyi vásárt rendez dec. 9-én 09-16 óráig.

* * *

December 14-én 19 órakor a községháza előtt rövid ünnepséggel emlékezünk meg a Hűség napjáról. Meghívott vendégünk Firtl Máttyás országgyűlési képviselő. Minden érdeklődőt szeretettel várunk.

SZÉPÜL AZ ISKOLA

Nagy örömünkre szolgál, hogy az iskola ismét segítséget kapott. Az épület belső homlokzata nagyon rossz állapotban volt. Iskolánk volt diákjai Mogyorósi Zoltán, Gerencsér Miklós, ifj. Edvi László szabadidejükben, munkaidejük lejárta után és hét végeken minden külön díjazás nélkül, társadalmi munkában dolgoztak a szépítésen.

A Szülői Munkaközösség és a Harkai Iskoláért Alapítvány anyagi segítséget nyújtott.

A tatarozásban nemcsak a régi, hanem a most idejárom gyerekek és az ő szülei is segítségünkre voltak. Név szerint Vecsey Ádám, Hamar Dávid, Csóka Bálint, Vecsey Márk, Czupy Benjamin.

Szülők pedig:

Vecsey Ottóné, Horváth Ágnes

Jó tudni, hogy régi és új diákok és szülei közösen tesznek azért, hogy az iskola épületet szépüljön, öröm legyen itt tanulni!

Köszönjük!

* * *

Ebben az évben is, november 12-én megrendeztük az Idősek napját. Meghívott vendégeink, elmondásuk szerint nagyon jól érezték magukat. A szervezők és szereplők (általános iskola és óvoda, Vad Rózsa énekkar, Irodalmi színpad) célja is az volt, hogy egy önfelelt, vidám vasárnap délutáni programmal kedveskedjen községünk idősebb polgárainak. Úgy érezzük sikerült. Erről a rendezvényről nem is akarunk többet írni a lap hasábjain, hiszen december 25-én 18 órakor a helyi kábeltelevíziós csatornán az üzemeltető Prájczer Péter, felvételtől levetíti a 2 órás programot.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁSOK

A Soproni és Rét utca sarkán lévő utcajelző tábla nem régiben egy külső beavatkozás során kiborult, kidőlt a helyéről. Egyik harkai honfitársunk nemes egyszerűséggel, annak rendje és módja szerint visszaállította. Valószínű ő ezt természetesnek tartja, még csak köszönetet sem vár érte. Mi ezt ennek ellenére megtesszük. A harkai lakosok nevében is köszönjük ezt a Rét utca egyik lakójának, Kovács László úrnak.

* * *

Az idei lombhullás után, mint az tavaly ősszel is történt szorgos harkai kezek megtisztították a község két emlékművének környékét. A Hósi emlékműnél Németh Tiborék, a millenniumi emlékműnél Vajdulák Istvánné, Horváth Anna, Keller Imréné és Vajdulák Zsuzsanna tevékenykedett. A Hírmondó szerkesztősége és a község önkormányzata köszönetét fejezi ki önzetlen munkájukért.

* * *

A Harkai Iskoláért Alapítvány köszönetet mond mindazoknak, akik a 2005. évi személyi jövedelemadójuk 1%-ának felajánlásával 118.427 Ft összeggel támogatták az alapítványt. A beérkezett összeget iskolánkban folyó oktató-nevelő munka színvonalának emelésére fordítjuk.

A Harkai Iskoláért Alapítvány Kuratóriuma

TESTVÉRI EGYÜTTLÉT PÜSPÖKI SZOLGÁLATTAL A HARANG – MAJDNEM – SZENTELÉS TÖRTÉNETE

A harkai evangélikus gyülekezet szeptember utolsó hetében fontos eseményre készülődött: Charlotte Kammer, egy Németországba kitelepített testvér harangot adományozott egykori templomának. Isten útjai kifürkészhetetlenek: a csütörtök kora délután hozzánk érkező hangszerről az azt megelőző napokban kiderült, hogy Németországban a szállító cég leejtette azt, és ennek következtében komolyabban meg is sérült. Ideérkezésekor az egyházközség vezetősége és a szerelő cég is arra a megállapításra jutott, hogy a harangot a hétvégén nem lehet helyére szerelni. Mint megtudtuk, a közeljövőben, Németországban egy ugyanilyen, de új harangot fognak önteni, amely aztán Isten dicsőségére harmadikként felkerül a toronyba, végső helyére.

A harang fogadási és felszentelési ünnepségére több németországi kitelepített testvér érkezését vártuk, akik a megváltozott körülmények között is szívesen jöttek haza, és akiket nagy szeretettel fogadtunk. Két autóbusszal érkeztek péntek este, amikor is a templom előtt rövid áhítatra, az adományozót és testvéreit köszöntő szavakra és a harang pár pillanatra történő megszólaltatására került sor, melyet a harkai Vad Rózsa énekkar bevezető műsora előzött meg, és rövid szeretetvendégség követett a gyülekezeti teremben.

Vasárnap Úrvacsorával egybekötött, kétnyelvű Istentiszteleten vehettünk részt, magyar és német ajkúak együtt. Ezen a szolgálatot és az igehirdetést Ittész János, a Nyugati (Dunántúli) Egyházkerület püspöke, a Magyarországi Evangélikus Egyház elnök-püspöke végezte, szolgálattelvő társai pedig: Gabnai Sándor, a Soproni Egyházmege esperese, Hegedűs Attila, a Soproni Egyházközség igazgató lelkésze és Ments Orsolya sopron-harkai beosztott lelkész voltak. Püspök úr pre-

dikációjában arra buzdított bennünket, hogy ahelyett, hogy megszóljunk és kibeszéljük a többi embert, minél gyakrabban imádkozzunk az embertársainkért és elenségeinkért.

Az Istentiszteletet után a Németországból érkezettek koszorút helyeztek el a hősi emlékművön, ezt követően pedig száz személyes üdvözlő tortával és egyéb finomságokkal kínáltuk őket (és természetesen a többi kedves jelenlévőt); püspök urat és egyházkerületi felügyelő urat pedig meleg

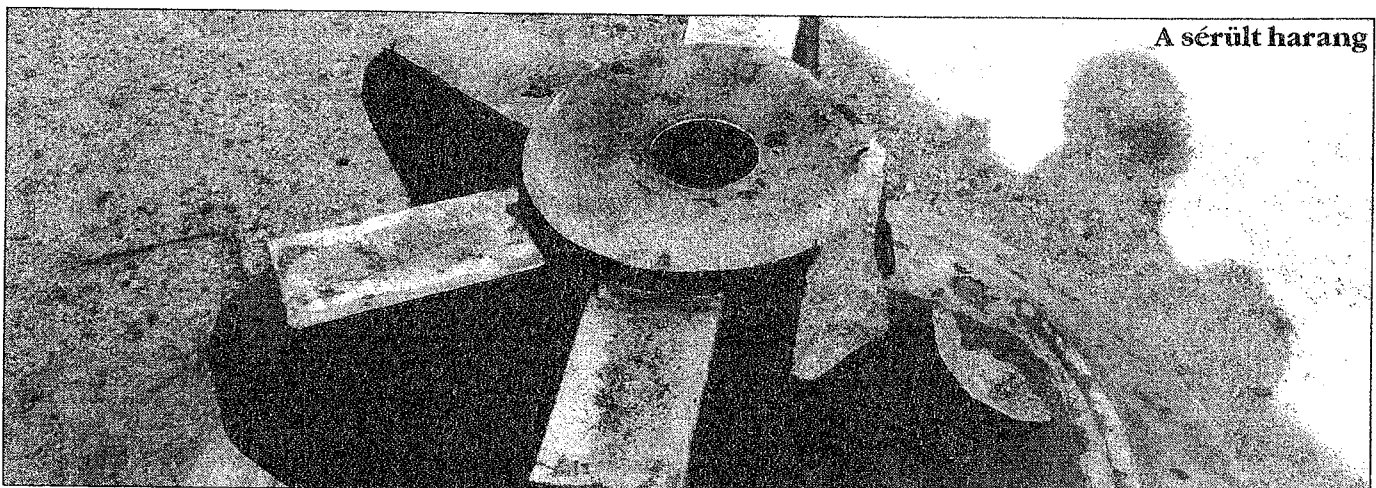
ebéddel vendégeltük meg.

Meggyőződésem, hogy mindannyiunknak jól estek Ittész János püspök úr szavai, és az együttlét testvéreinkkel, melyet, mint ezen jó példa is mutatja, határokkal, kitelepítésekkel sem lehet tönkretenni, elválasztani. Köszönjük mindenkinek a fáradozást, segítséget, süteményt és imádságot! Az új, immár ép harangot pedig szeretettel várjuk a jövőbe, és az Úrba vetett bizalommal!

Gosztola Eszter

A harkai evangélikus egyházközség ünnepelni hívta a község lakóit 2006. okt. 1-re, harangszentelési Istentiszteletre. Egy Németországba kitelepített, egykor harkai lakos adományát vártuk. A harang sajnos sérülten érkezett. Mint kiderült a lehetőségek sem lettek volna adottak a harang megszólaltatásához. Az adományozó hölgy elégedetlen volt a fogadtatással, a gyülekezetnek újabb feltételeket akart szabni. A gyülekezet presbitériuma a hölgy elvárásait visszautasította és lemondott az adományharangról.

A Gyülekezet lelkésze és felügyelője

A sérült harang

KIRÁNDULÁS MÓRRA

Október 7-e, reggel 7.50 óra. A PM hivatal előtti buszmegállóban szokatlanul sok felnőtt és gyermek várakozott. Minek hűtőtáska, és ennyi csomag? És megérkezett a magyarázat egy autóbusz formájában. A csoport kirándulni megy. Kiss István szervezésében a hagyományosnak számító „utazó keménymag” kerekedik föl, hogy évzáró kirándulást tegyen a zord idő beállta előtt.

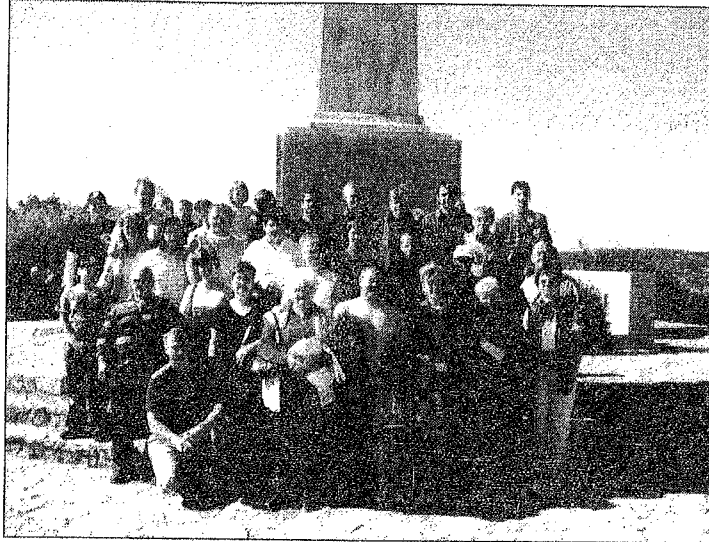
Igazi csapatszellemben útközben még alakult (finomult) az úti program.

Az első állomáson, Székesfehérváron, a híres Bory Jenő által épített várat nézték meg a lelkes csapat tagjai. Utána a Velencei tó partján, a Pákozd község melletti dombon koszorút helyezett el Kiss István az 1848-es emlékműre. A Velencei-tó csodás panorámájának megtekintése után rendkívüli történelemórára került sor.

Az emlékmű melletti kis Helytörténeti Múzeumban „diorámás” előadás keretében idézték fel az iskolában tanultakat, az 1848 szeptember 29-i csata történéseit a terepasztal mellett.

Már éhes utasok sokaságával indult a csapat a kirándulás utolsó helyszínére. Nem véletlen bíztatták a sofőrt, hogy hajtson gyorsabban. Az éhség mellett a szomjúság is gyötörte a felnőtt férfi utasokat. Alig fél

óra utazás után lehetett olvasni az út fölötti transzparens kedves sorait: ÜDVÖZÖLJÜK A MÓRI BORNAPOKON.

A több napos rendezvény második napjára érkezünk. Jó idő, jókedvű emberek, és színvonalas műsorok várták a megfáradt, elgyengült kiránduló csapatot. Az „Ízek utcájában” a gasztronómiai élvezeteknek hódolhattak a kis- és nagyétkű odalátogatók. A sült oldalas, és a grillcsülök kevés kenyérrrel, és finom móri fehérborral könnyedén lecsúszott az éhes és szomjas torkokon.

Majd tele hassal minden korosztály megtalálta a lehetőséget a szabadidő hasznos eltöltésére, megcsodálhatta a kézművesek áruinak sorát. Kihasználva az alkalmat, elleshette az ólomöntés, a csipkeverés, a fazekasság szakmai titkait. Így töltve el tartalmasan a délután hátralévő részét. A kényelmesebb zenekedvelőknek fűvös zenekarok biztosították a szórakozást. Gyorsan eljött a hazaindulás ideje.

A buszon már tervezgették a jövő év programjait. Hogy a 2007-es esztendőben hova jut el a harkaiak országjáró csapata, AZ ELSŐ SORBAN RAJTUK MŰLIK!

„A fáradtság elmúlik, az élmény megmarad”

Rombai László

B A B A K L U B H A R K Á N

Ez év augusztusában új evangélikus lelkész nőt köszönthettünk Harkán, Ments Orsolya személyében. Több alkalommal beszélgettünk vele, a helyi fiatalokról, igényekről, lehetőségekről. Szóba kerültek a kisgyermekes anyukák is-én is közéjük tartozom-akiknek még nem óvodás gyermekük, így nincs semmilyen közösség, ahová járhatnának beszélgetni, tapasztalatot cserélni, egyszerűen kicsit kimozdulni. Így javasolta Orsi, hogy csináljunk egy Baba-Mama kört Harkán.

Az anyukák örömmel fogadták a hírt. Hamar akadt segítő társunk Könczöl Tímea személyében. Plakátokat ragasztottunk, és személyesen hívtuk az anyukákat. Kezdetben az evangélikus gyülekezeti teremben találkoztunk, de itt sajnos egyelőre nem megoldott a fűtés. Ezért jelenleg az iskola tornatermében tartjuk az alkalmakat, amit ezúton is szeretnénk megköszönni, ugyanis Kapitány Csabáné, Hilda néni ingyenesen bocsájtotta rendelkezésünkre a jó ügy érdekében.

Az első alkalmakon ismerkedtünk egymással, mert bár egy faluban élünk, mégis akadnak új arcok. Számomra egy kedves élmény, hogy Noel, Krisztián, és Ádám már most „igazi barátok”, és együtt mehetnek

majd óvodába, iskolába. A kicsik mellett a nagyobbakra is gondoltunk, Orsi kedves dalokat tanít nekik nekünk, szép történeteket mesél a Jó Istenről. Játékos formában ismertet meg bennünket a Bibliával. Gosztola Eszter pedig a háttérből segít neki ebben.

Havonta fix alkalomként megtartjuk a születésnapokat, ahol jelképes ajándékokkal kedveskedünk egymásnak.

Tervezzük, hogy meghívjuk védőnőnket, Virághné Kati nénit, és Dr. Juronics Ilona doktornőt, tartsnak nekünk előadást. Ezenkívül babaruha és játékbörzét is szeretnénk tartani. Minden támogató ötletet szívesen fogadunk!

Bár evangélikus kereteken belül indult el a kezdeményezés, mégis BÁRKIT szeretettel várunk, vallási, etnikai, politikai meggyőződésre való tekintet nélkül! Célunk, hogy lehetőséget adjunk a most falunkba érkezőknek az ismerkedésre, új barátságok alakuljanak ki, és nem utolsósorban, hogy Istenre figyeljünk.

Találkozunk csütörtökönként 16 órakor az iskolában!

Jakabné Sttner Zsuzsanna

Tóth Vivien

A 2005-ÖS NOVEMBERI INTEG

avagy egy sötét világ fényes napjai

5. rész**Mozgalmas reggel**

Ezen a napon már 7-kor keltem, holott kedd reggel fél órával korábban. Rögtön összekaptam magam és 5 percen belül már a mosdóban voltam. Nem szerettem az ottani vizet, ugyanis teljesen klóros volt. Minden nap ilyen vizet kellett inni, amit annyira utáltam, mert szó szerint a víz úszott a klórban és nem fordítva. Mozgalmas reggel elé nézünk. Nyolckor Magdi néni akar velem matekozni a tanáriban, rögtön utána kilenckor pedig Ági nénivel megyek tréningre és csak fél nyolckor reggeliztünk, tehát bele kellett húznom. Amikor tehettem a rádió mellett maradtam, de pakolni is kellett, hisz ez az utolsó nap. Magdi néni még előző nap mondta, hogy át szeretné venni velem a matekot és csak ebben az időpontban ér rá, mert fél 11-kor Reával mennek a kutya iskolá-ba. Ugyanis Rea kis idő múlva gazdagabb lesz egy kutyával, amit erősen furcsáltam, mivel 18 éves korig nem lehet vakvezető kutyát kapni. Bár ez a törvény nem tudom, hogy van, mert most már csak 16 év a korhatár, de az alatt ki van zárva. Azt is csodál-tam, hogy első sorban azok kaphatnak kutyát, akiknek már volt, vagy akiknek a munkába menet segítene. De ezt rajtam kívül Csa-ba bácsi sem nézte jó szemmel, mert Ő is csak úgy volt, hogy a kutyával akármi történhet az utcán és ilyen helyzetben gazdájának egyedül kell kiigazodni. Rea viszont még nem tud kivá-lóan botozni.

Visszatérve a programokhoz, még szerencsém volt, hogy Magdi néni egyedül is tudott beszélni a látás vizsgáló bizottsággal az érdekemben, különben fél kilenc után oda is kellett volna menni. Még jó, hogy a bizottság az földszinten volt, másképp át kellett volna menni a vakodába és ott is keresgélni, de hála istennek, nem volt rá alkalom. Anyu fél 8 előtt ment át a reggeliért, ami ez alkalommal barna kenyér volt parizerrel és paprikával. Ma sem tudtam normális kakaót inni, csak egy gyenge hasonmását kóstol-tam meg, de úgy gondoltam utána, jobb lett volna nem is inni semmit. Végig dariztam a szobákon és köszöntem a többieknek. Ezután még a saját cuccaimat rendeztem és a szekrényt is sikerült feldúlnom, mivel nem találtam meg a sálamat. De már nem voltam egyedül a szobában, mert Zitáék már nyüzsögtek körülöttem és a tanárok is lassan megérkeztek. A nappaliban hamar körbe ültük az asztalt és miután megettük a reggelit, tovább hallgattam a Bumerángot, amíg lehetett. 8 körül megérkezett Magdi néni és a lappal együtt átköltöztünk a tanáriba. Antónia és Zita is ott voltak, de velük Brigi néni foglalkozott. Mi is átbeszéltük a matekot, utána jött csak a gyakorlati része, amikor a gépen dolgoztam. Elméleti kérdéseket

is feltett, mint ahogy írásban is. Ezeket kellett megoldanom, de jó is volt, mert legalább átismételtem a hatodikos anyagot. Törtek, tizedes törtek, racionális számok és effélék. Nem volt nehéz, bár egy kicsit belementünk a 9 órába és Ági néni már ott volt a központban. Csak egy 10 percet késtünk, de aztán rögtön el is indultunk, csak arra volt időm, hogy felvegyem a kabátomat és igyak egy korty vizet.

Buszról buszra

Kicsit kedvetlenül indult ez a tréning, éreztem, hogy ez alkalommal az utolsó óra következik. Mikor a tanárhoz értem, Ági néni már várt az ajtóban. Nem szóltam semmit, mint ahogy Ő sem, csak egy egyszerű mozdulattal szétnyitottam a botomat és csendben elindultam a lépcső felé. Nem is arra figyeltem, hogy mi hol van, csak mentem, amerre az itteni belső erő ösztönzött. A lépcsőnél már világosan emlékeztem, hogy merre vezet az út és ahogy máskor még meg-meg botladoztam, most szótlánul hajtott valami furcsa gondolat és én csak mentem a fejem után. Mikor kiértünk az udvarra hirtelen megdobbant a szívem, aminél belegondoltam, hogy ezen az órán bizonyítanom kell, hogy lássa, megállom én a helyem és el tudok igazodni az utcán mindenféle bizonytalan mozdulattal hátrahagyva. A füves részt megkeresve megindultam előre és a járda bekövetkeztével nem jobbra, hanem balra fordultunk, mivel ez alkalommal a főbejáraton távoztunk. Keresztül mentünk a vakoda folyosóján egészen a főbejáratig, ahonnan kilép-ve már rögtön lépcső található. Én ezen lebotozva megkerestem a szegélyt, amely egészen a kapuig húzódott és a kapun kiérve jobbra kanyarodtunk el. Ági néni miután az irányt közölte, a villamos megállóról beszélt. Éppen oda akartunk menni először. Ahogy egyenesen haladtunk, egyszer csak egy aluljáró lépcsőjén találtam magam. Ági néni mondta, hogy keressen meg a korlátot és úgy menjek tovább. Mivel a korlát mentén sokan haladtak, ezért inkább simán korlát nélkül lekocogtam a lépcső alá. Itt, ha jól emlékszem, macskaköves rész volt az egész aluljáró területén. Egy kicsit jobbra tartva 1 óra irányába sétáltam tovább, mivel ott helyezkedik el az a lépcső, amelyik felvezet a Hungária körút közepén lévő járdaszigetre, de hogy pontosan a járdaszigetre értünk-e fel, azt már nem tudom. A lényeg, hogy ott van egy villamos megálló, ami az egyik volt a célpontok közül. Ági néni elmagyarázta, hogy hogy kell megkeresni a megállót és a tábláját. Nem nagyon érint most még ez a dolog, de az a lényeg, hogy már ezt is tudom. Valójában a szegély mentén széles pásztában megyünk, amíg el nem érjük azt az oszlopot, amelyre egy szemetes van rögzítve, az pedig

csak a megálló táblájának oszlopa lehet, ide állunk, mert a villamos első kocsjának ajtaja ezen a helyen fog nyílni. Ezek egyszerű dolgok voltak, hamar átvettük és gyorsan mentünk is tovább a buszokhoz. A busz megálló nem ezen a helyen volt, ezért vissza mentünk a Hungária körút vakoda menti oldalára és az Ida utcát is elhagyva egész elmentünk ahhoz a megállóig, ami nem tudom, melyik utca, vagy út, de ezzel nem is foglalkoztam. Egész úton Ági néni arról beszélt, hogy milyen kevés órát lehet velünk integráltakkal tartani, mert kevés az idő és amit egy ottani gyereknek 10 órán keresztül tanít, azt nekünk egy tömör 5 percben elmagyarázza. Odaértünk a megállóba és nagyjából itt is elmondta, hogy mire figyeljek a megállóban, hogy találjam meg. Nincs nagy különbség a két megálló közt csupán annyi, hogy a busznál nem kell pástáznom a szegély mentén, mert a megállója jóval bentebb van. Mire megérkezett a busz, már elmagyarázta, hogy kell felszállni egyes buszokra, hisz nem mindegy, hogy melyik fajta gurul be a megállóba. A régebbi féléknél a felszállásnál általában két lépcsőre kell számítani, az üléseknél pedig nincs emelkedő, ellentétben az újaknál nincs lépcső csak egy sima rész, ahová csak be kell lépni, viszont ezeknél az ülések vannak emelkedőn. Értelemszerűen a motornak és a kerekeknek is kell hagyni helyet a busz alján és mindenképp kell emelkedő csak nem mindig egy helyen. Nem volt nehéz megtalálni az ajtót, egyszerűen csak a busz mellett haladtam és közben a bottal kerestem az ajtót. Csak úgy, mint egy átlagos lépcsőre, itt is felléptem és mivel az új buszok ajtajai szélesebbek, ezért jobban el tudtam igazodni anélkül, hogy valaki is nekem jött volna. Először a Bosnyák tér felé mentünk, ami csak erről a helyről két megálló. Az első a Róna utca, majd a Bosnyák tér, ami egyben a végállomás. Onnan visszafordul a busz és megindul a Róna utca felé. Mi ezen a szakaszon, a Hungária körút, a Róna utca és a Bosnyák tér között keringtünk. Mikor először leszálltunk a téren, Ági néni elmagyarázta, hogy keressem meg a busz ajtajait, anélkül, hogy a jármű oldalánál haladnék. Végülis többféle módon meg lehet oldani. Például mikor beérkezik a busz, vagy akár a villamos, a troli, figyelni kell, hogy az ajtók hol csapódnak. De az új buszoknál már erre is jobban kell figyelni, mivel ezek korszerűbbek és ezért csendesebbek is. De lehet következtetni abból is, hogy a tömeg merről száll le, vagy merre száll fel. Aztán ha egy kicsit közel vagyunk a járműhöz, még a huzatot is lehet érezni, ahogy az ajtók nyílnak. Ezek után már nem is emlékszem, hogy milyen időközönként szálltunk le és fel, csak azt tudom, hogy ez legalább 8-szor megismétlődött. Viszont az tetszett a legjobban, hogy bár az lett volna a feladat, hogy egyedül szálljak fel és le, ezt az utasok soha sem engedték. Mindig volt valaki, aki segített a fel és leszállásnál, hol a vállamat fogva irányítottak a lépcsőn, hol pedig az irányt mondták. Ági néni nem tudott mit tenni, hisz nekem egyedül kellett volna közlekedni, ezt az emberek nem engedték és ilyenkor csak ennyit tudott mondani:

- Nagyon köszönjük.

Ezen kívül előfordult, hogy kétszer még fent is ma-

radtunk a buszon, mert elfelejtettünk leszállni. Egyszer viszont a Bosnyák téren kihasználtuk a helyzetet és megkértük a sofőrt, hogy az alatt a 8 perc alatt míg áll a jármű, hadd gyakorolhassunk rajta. Ezt megengedte a sofőr és ezután Ági néni megmutatta, hogy igazodjak el a tömegközlekedési eszközön. Célszerű az ajtóhoz közel leülni, vagy állni, mert így nincs nagy távolság, ha le szeretnék szállni. Érdemes az első ajtón felszállni, mert a vezető látja, hogy nekem segíteni kell és így az sem fordulhat elő, hogy idegeskedik, amiért hátul esetleg nem tudok gyorsan fellépni. Azok a jegy lyukasztó automaták is az ajtónál vannak a korláton, így nem kell keresgélni őket. Ezeket a járműveken, ha ülök mindig a botot ha nem is csukom össze, de úgy helyezem el, hogy a többi embernek ne okozzon nehézséget, nagyjából a két térdem közé teszem és a vállamnak támasztom. Így biztosan nem botlanak meg benne.

A buszon való gyakorlásnak az lett a vége, hogy egyedül kellett le- és felszállnom. Felszálltam az első ajtón, majd le a másodikon, fel a harmadikon, le a negyediken és vissza, fel a negyediken, le a harmadikon... Mikor letelt az a néhány perc, nem hagytuk el a buszt, hanem így mentünk vissza a Hungáriára. Ott pedig csak csodálkoztak az emberek, hogy még csak most indult a busz, mi már is az első megállóban szálltunk le.

Visszafelé át kellett haladnunk a körúton úgy, hogy közben egy, vagy két járdasziget is az utunkba került. Ahogy mentünk Ági néni arról beszélt, hogy legközelebb, ha tréningre kerül sor, a metrókat fogjuk tanulni. Ettől egy picit tartok, mivel a metrókon még régebben sem szerettem utazni, mert eléggé féltém tőlük. Olyan nagy hanggal és huzattal érkeznek, hogy az megrémít. Főleg az még rátett egy lapáttal, hogy mesélte, egy ottani pszichológus, Lívia, akit egyébként ismerek, szintén nem lát és Ő már beleesett a metró és az emelkedő közé. Különösebb baja nem lett csak nagyon megütötte magát és egy kicsit megrázta az áram, de ez nem azt jelenti, hogy 220, vagy 380 voltos az ottani áram, csak éppen hogy egy kicsit megcsípte. Ez nekem untig elég volt elrettentő példának, de utána megnyugtattott Ági néni, hogy csak jól kell figyelni és semmi baj nem lehet.

Visszaérve a vakodába lehangolt hangulatom lett, ami attól a perctől kezdve még két napig tartott. De persze nem a metró miatt voltam borult hangulatban. Elköszöntem Ági nénitől, amint bekísért a szobába és miután elment, egy nagy sóhajjal ledültem a kanapéra. Ez a sóhajtás olyan volt, mintha az elmúlt napok nevetései miatt maradt volna el és most egyszerre bepótoltam.

Egy ilyen program után jól esik az ebéd!

A lányok nem tudom, hol tartózkodtak ekkor csak azt tudom, hogy Magdi néniék már elmentek Reával a kutya iskolába. Anyu bejött a szobába és mondta, hogy Gábor bácsihoz kéne menni fél 11-re. Megnéztem az órám, amin már 35 volt, ezért csak egy almát tudtam megkezdeni, mert a gyomrom már eléggé korgott.

Mégis el kellett indulni a vakodába, ahol az első emeleten az L-nek a hosszabbik szárában, a folyosó végén volt Gábor bácsi szobája. A helyiségben többen is lehetek, de többek között Gábor bácsi is jelen volt. Anyu szerint úgy néz ki, mint Vágó István, csak lenyírt hajjal. Egyből beállította a szkennelt és rácsatlakoztatva a laptopomra, elkezdte magyarázni, hogy mi hogy működik. Valójában nagyon egyszerű, de nekem akkor még a vízes üvegem kupakjának lecsavarása is logikai bonyolalmat okozott. Annyira nem ott járt az eszem, csak helyesletem, bólogattam, de egyre csak a visszaútra tudtam gondolni, amit kb. annyira vártam, mint hogy végre már metrón utazzak. Egyszóval inkább legyen újra hétfő hajnal, mint szerda délután. Közel 1 órát töltöttünk ott, de abból 50 perc úgy ment el, hogy Gábor bácsi telefonálgatott. Amikor már közelebb voltam az éhhalálhoz, mint a kiszáradáshoz, Gábor bácsi végzett a gépen való munkával és megkért minket, hogy Anettnek is vigyük vissza a gépét, mert nem stimmelt valami a laptopjával. Visszaindultunk, velünk együtt azok a diákok is megindultak, akiknek addig szünet volt és bent voltak a szobában. A központban még folytattam azt az almát, amit azelőtt elkezdtem enni és mivel nem voltam tisztában az idővel, már menni akartam az ebédlőbe. Aztán sajnos észrevettem, hogy még van egy bő óra ebédig, addig pedig Vera nénivel voltunk a nappaliban. Réka, Anett, Bogi, Antónia, Zita és Rea is ott voltak, bár nem tudom, hogy mindannyian jelen voltak-e. Vera nénivel átbeszéltük az elmúlt napokat és még azt is kikérdezte, ki hogyan tanul. Aztán mondta, hogy lehet rá alkalom, hogy valaki egy-egy napra felmegy Pestre és egy bizonyos foglalkozásból egész nap tanulhat. Nem nagyon jelentkeztek a többiek, Antónia például ezt mondta:

-Nem szeretnék azért felkelni hajnali négykor, hogy nyolc után ideérkezve már amúgy is fáradtan tanuljam az informatikát, ami emiatt nem is marad meg bennem.

Én ezt mondtam Vera néninek:

- Végülis nekem megérné hajnali ötkor felkelni azért, hogy tovább vegyük Ági nénivel a mozgástréninget pl.: négy órán keresztül. Aludni pedig a vonaton is lehet.

Vera néni felírt a listára és mondta, hogy ha erre hajlandó vagyok, akkor beszél Ági nénivel és időnként tudna velem foglalkozni. Szó volt még arról is, hogy csinálhatnánk egy levelezőlistát, amelyre csak mi nyolcan Vera nénivel együtt kommunikálnánk és így tudunk egymásnak üzeni pl.: Vera nénitől megkérdezzük, hogy a gépen az x művelethez melyik billentyű kombináció szükséges, Ő megkérdezi Gábor bácsit és a választ megírja a listára, ahol mindenki el tudja olvasni.

Mikor ennek a megbeszélésnek vége lett már negyed 2 körül járt az idő. Én már nem éreztem a gyomromat, tehát csak úgy repültem az ebédlő felé. Együtt mentünk és az asztalhoz is úgy ültünk le, hogy Bogi, Anett, Réka és én. Csaba bácsi is ott volt, akivel Anett beszélt a hazaútról, mivel Csaba bácsi viszi kocsival haza Anettet, mert Ők már azt tanulják, hogy melyik a gimitől hazáig a legrövidebb út és hogyan lehet azon közlekedni. Ahogy hallgattam a többieket, lassan ettem, mert ugyan a leves azt hiszem talán tojás leves volt és azt nem szerettem, de a második sem volt valami isteni. Igaz, pulyka hús volt rizzsel és ezzel nincs semmi baj, de csak ne lett volna rajta az az ananászos mártás. Mindegy, úgy voltam, hogy már az ízeket sem éreztem, csak teljen meg a gyomrom és az is mindegy, hogy mivel...

KARÁCSONYI VÁSÁR AZ ÓVODA ÉS AZ ISKOLA SZERVEZÉSÉBEN!

December 9-én, szombaton, 9-16 h között, az óvoda előtt, az óvodában és a kultúrházban!

Lesz: Forralt bor, tea, mézeskalács, sütemény, zene!

Ügyeskeztű szülők által készített ajándékokat lehet megvásárolni:

ÉGETETT AGYAGDÍSZEK, MÉCSESEK, GYERTYÁK, FADOBOZOK, KÉPEK,
PATCHWORK TEXTÍLIÁK, NYAKLÁNCOK, BIZSUK, FESTETT FAFIGURÁK,
ÜDVÖZLŐLAPOK, KÍSÉRŐKÁRTYÁK, GIPSZFIGURÁK
NATÚR PATIKA TERMÉKEI: ILLÓOLAJOK, SZAPPANOK, FÜSTÖLŐK

MINDENKIT SZERETETTEL VÁRUNK! A BEVÉTEL AZ ÓVODA JAVÁT SZOLGÁLJA!

A rendezvény alatt az óvodában játszóházat tartunk.

TÁMOGATÓINK: SOPRONI SZUPERINFÓ, CORVINUS RÁDIÓ, SOPRON PRESS, NATÚR PATIKA-Sopron, BRUMMER GÁBOR bortermelő-Nagycenk, GAVAJDA KITTI keramikus-Sopron, LUGOSI ZOLTÁN vállalkozó-Harka, NÉMETH AUTÓFÉNYEZÉS-Nagycenk

HARKAI HÍRMONDÓ. A harkai képviselőtestület ingyenes kiadványa.

Szerkesztik: Egész Tamás, Marek János Korrektúra: Dr. Hargitai László Felelős kiadó: Szabó Károly polgármester

Megjelenik kéthavonta 600 példányban. A szerkesztőség címe: harka.hirmondo@gmail.com